

El difícil període d'adaptació

per

F. PROUBASTA

D'ENÇÀ que ha començat el segle xx la professió mèdica ha sofert un capgirell formidable. Avui un metge sol, isolat, ha perdut molta vàlua. El metge més enterat necessita a cada pas el concurs d'altres per a poder tractar degudament a un malalt, i aquest paulatinament va aprenent, que és molt més pràctic i menys costós adreçar-se directament a un lloc on estigui reunit tot l'instrumental, enormement costós, i el personal apropiat per a fer un bon diagnòstic, pedra angular d'un tractament verament orientat. Les cases de guariment, amb personal especialitzat, absolutament necessàries per a fer la més petita intervenció, han fet, a més, aprendre als malalts que a casa nostra, no és pas el lloc millor per a guarir-se una malaltia. El guany important que realitza la fundació de mútues i cooperatives ha acabat de donar la volta definitiva a la professió mèdica i avui el metge ideal, el que es bastava ell sol, lliure i independent, per a guarir malalts i viure decentment, ha desaparegut del tot o està a punt de fer-ho.

Tot això, ha fet que les mútues i les clíniques, imitació més o menys estafeta de la clínica dels germans Mayo, s'hagin multiplicat i s'han organitzat a base de personal assalariat. Poca resistència ha ofert el metge en aquest canvi tan essencial i no ha estat cap obstacle, pensant més amb avui, que en el demà, per ésser convertit de professional d'una carrera liberal, en un funcionari poc retribuït.

El dilema del metge actual és ben punyent: o ésser assalariat o passar serioses dificultats econòmiques. Tal és la conseqüència final que es desprèn de la ponència últimament publicada per la A. P. I. M., prèvia consulta a 30 Associacions Nacionals de Metges pràctics. La baixa que ha experimentat la condició social del metge en els últims anys, per tant, és molt important.

Aquesta trista solució, trista pels que troben humiliant d'ésser manats, quan s'ha posat tot l'esforç per aconseguir una situació lliure, hem de creure que no serà definitiva. Els moviments socials són semblants als del pèndol, van d'un extrem a l'altre, i els metges estem passant pel canvi brusca de la situació honrosa que va crear l'avenç mèdic, amb la fundació de les especialitats, amb el perfeccionament de la cirurgia, a l'estat d'avui, ple d'inquietuds i malestar, en ésser convertits en un element a explotar. Això no pot durar; tard o d'hora tornarà la nostra ascensió vers un millor benestar, a una retribució dels nostres serveis més conforme amb la importància de la nostra professió, car avui el sou d'un metge assalariat arreu és ben modest.

Per aconseguir-ho, el primer a fer és adaptar-nos a l'estat present, persuadint-nos del difícil que és de canviar-lo en els moments actuals i fent que les nostres grans associacions mèdiques intervinguin en la retribució dels metges, l'actuació de les quals ha estat, en aquest sentit, triomfadora en més d'un cas i que ha de continuar essent-ho; però per això hem de desistir d'aquest afany de fer, sota el més petit pretext, objecte de sanció als directius del Col·legi i Sindicat, de portar la desunió entre nosaltres fent veure que els interessos de metges de ciutat i forans són distints i antagònics. El càrrec de directiu d'una gran institució mèdica és extraor-